

'Wij bidden U, verhoor ons, Heer'

Onlangs noemde paus Franciscus tijdens een algemene audiëntie het gebed een bron van barmhartigheid. „Jezus spoort aan zonder versagen te bidden”, zei hij, verwijzend naar de parabel van de weduwe en de onrechtvaardige rechter. „God verhoort zijn kinderen immers zonder uitstel.” Toch lijkt het vaak alsof God onze gebeden niet verhoort of minstens willekeurig is.

„Op de vraag of God onze gebeden verhoort, antwoordt Jezus nochtans formeel 'ja'”, zegt karmeliet en geestelijke leider Carlos Noyen. „Bij Matteüs lezen we uitdrukkelijk dat ieder die vraagt, krijgt. Jezus stelt de biddende mens echter wel voorwaarden. Zo moet hij een groot vertrouwen hebben en mag hij in zijn hart geen wrok koesteren. Bovendien moet God centraal staan in je leven en je gebed. Bid dus niet om bijkomstigheden, maar om wat levensnoodzakelijk is.”

„Wat zeker is: een oprecht en vertrouwensvol gebed gaat nooit verloren”

Als al die voorwaarden vervuld zijn, zal God dan zeker ons gebed beantwoorden? „Ja, maar niet altijd wanneer en op de wijze waarop ik dat wens”, zegt Noyen. „God kan immers niet worden gemanipuleerd. Hij blijft altijd het grote geheim. Zijn antwoord komt dan ook vaak op een verrassend moment of bemiddeld door mensen van wie we het niet verwachten. Soms is zijn antwoord ook anders dan we ons hadden voorgesteld. Wie bijvoorbeeld om genezing bidt, krijgt die niet altijd, maar maakt in plaats daarvan wel een groei in geloof of liefde door. Wat zeker is: een oprecht en vertrouwensvol gebed gaat nooit verloren. Het maakt de verbondenheid met God en met elkaar sterker.”

In zijn traktaat over het Bijbelboek Hooglied onderscheidt de cisterciënzer Willem Van Saint-Thierry (1075-1148) drie ontwikkelingsfasen in het gebedsleven. Vraagt de mens in een vroeg stadium van zijn geloofsonwikkeling God vooral om materiële dingen, vaak met een omhaal van woorden, dan beseft de gereijpte mens dat het in het gebed om niets anders te doen is dan om God zelf. Zijn gebed is eenvoudig: hij bidt om God en ter wille van God.

Toch betekent dat niet dat gebeden om materiële zaken slecht zouden zijn. „De apostel Paulus schrijft aan de christenen van Filippi: 'Laat al uw wensen bij God bekend worden door te bidden en te smeken en door een dankgebed te zeggen'”, legt Carlos Noyen uit. „De heiligen legden tijdens hun leven dan ook vaak praktische bekommernissen, zoals gezondheidsproblemen of financiële kopzorg, voor aan de Heer. Zij kregen wel degelijk antwoord op hun vragen. God is immers bezorgd om iedere mens en om alles wat ons, mensen, aangaat.” (CB)

Als je ziekte aansleept

Hoe je als gelovige kunt omgaan met langdurig ziek zijn

- ▶ Dankbaarheid om zorg kan een tegengif zijn voor verbittering
- ▶ Veeleer dan heldere antwoorden biedt geloof verbondenheid
- ▶ Verbondenheid met God wordt bemiddeld door die met mensen

Christof BOUWERAERTS

Jezus verkondigde allereerst het hemelse Rijk van God. Toch sloot dat geenszins uit dat Hij zijn toehoorders ook bevrijdde van allerlei aardse kwellingen. Zo genas Hij heel wat zieken die al jarenlang gebukt gingen onder hun aandoening. Chronische ziekten, zouden wij zeggen.

Sommigen krijgen er plotseeling mee te maken, midden in hun leven. Voor anderen is de ziekte er al van bij het begin. Ook zo voor Cécile Van Hecke (79) van de zusters van de barmhertigheid Jesu uit Brugge. „Sinds mijn geboorte sukkel ik met mijn gezondheid”, vertelt ze. „Toen ik drie was, kreeg ik voor het eerst problemen met de longen. Die breidden zich almaar voort uit en bijgevolg kamp ik al mijn hele leven met kwalen aan de luchtwegen. Op mijn vijfde onderging ik bovendien een ooroperatie. Die mislukte en ik hield er hardhorigheid aan over.”

Als zuster van barmhertigheid zet Cécile Van Hecke zich

Bidden als houvast in tijden van beproeving. © Image Select

in voor psychiatrische patiënten en ouderlingen. Haar eigen gezondheidsproblemen maken dat dienstwerk echter allerm minst vanzelfsprekend. „Ik ben nogal een werkpaard,” zegt ze, „maar

„Het lijden van Jezus gaat ook vandaag voort, in de pijn van zoveel mensen”

geregeld moest ik naar het ziekenhuis voor behandeling. Ik verhuisde ook meermaals naar een andere communiteit om een nieuwe taak op te nemen, omdat het werk telkens opnieuw te zwaar voor me werd.”

Ondanks alle moeilijkheden werd zuster Cécile allerm minst een verbitterde vrouw. „Eigenlijk had ik nog nooit de neiging om mijn zwakke gezondheid aan de Heer te verwijten”, zegt ze.

Waar haalt ze dan die opgewektheid vandaan? „Om te beginnen ben ik optimistisch van aard”, zegt de zuster. „Daarnaast heb ik natuurlijk ook veel redenen om dankbaar te zijn, als mens en als religieuze. Mijn hele leven werd ik omringd door mensen die bekommerd om me waren en voor me zorgden: het gezin waarin ik werd geboren, de religieuze gemeenschap waarin ik intrad, priesters die me inspi-

reerden en artsen met wie ik een vertrouwensband had.”

Zuster Cécile lijkt dan ook meer bekommerd om anderen dan om zichzelf. „Wanneer ik een mindere dag heb en in de put zit, zeg ik al gauw bij mezelf: 'Denk eens aan al die mensen die er zoveel slechter aan toe zijn dan jij'”, vertelt ze. „Ik vind het vooral erg te zien hoe mensen elkaar soms zoveel leed kunnen aandoen.”

Toch betekent dat niet dat zuster Cécile zich geen vragen stelt bij het lijden dat ziekte met zich meebrengt. „Het raakt me diep wanneer ik mensen van wie ik houd, zie aftakelen”, zegt ze. „Dan protesteer ik wel eens bij God, roep ik Hem als het ware ter verantwoording: 'Waarom moet zo'n lieve, goede persoon dit overkomen?'”

Ook al heeft ze geen pasklare antwoorden op die diepe vragen, toch vindt zuster Cécile kracht in haar geloof. „Door mijn eigen ervaring en mijn werk met patiënten drong de boodschap van het evangelie sterker tot me door”, getuigt ze. „Het lijden van Jezus gaat ook vandaag voort, in de pijn van zoveel mensen. God is ons daarin nabij.”

Die dragende aanwezigheid van God is echter niet voor alle patiënten zonder meer duidelijk. „Het is vaak doorheen de verbondenheid tussen mensen dat je voelt dat God aanwezig is”, zegt zuster Cécile. „Ook wanneer patiënten het moeilijk hadden met God, zei ik hun vaak dat ze zich eraan konden optrekken dat ik, of iemand anders, voor hen bad. Ze waren niet alleen in hun strijd.”

Advertentie

SINT-VINCENTIUS
WOONZORGCENTRUM

LEEF PRECIJS ZOALS THUIS

CONTACTEER ONS VOOR EEN BEZOEK OF AFSpraak:

Marleen Marynissen, directrice

Brabanconnestraat 97

3000 Leuven

sintvincentius@orpea.net

www.orpea.be/sintvincentius

016 24 71 00

Operated by ORPEA
www.orpea.be